

nes de da i Henhold til Loven af 1920 — for det er blot en Afskrift efter den nuværende Lønningslov. Men altsaa, det er blot en Trykfejl, der skal staa „med 360 Kr.“ efter Ordene „hvert tredje Aar“.

Naar det ærede Medlem Hr. Kammersgaard sagde — og jeg føler, hvor oprigtigt det ærede Medlem mener dette —, at han for Præsternes Skyld vilde være betænkelig, hvis dette Lovforslag — som gav denne Afbødning, men virkelig ikke nogen Lønforbedring — blev ophøjet til Lov, ja, saa vil jeg gerne understrege, hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. Johannes Lou talte om, at det er da virkelig Befolkningen, der ogsaa har ønsket det og set hen dertil. Der er, som det ærede Medlem Hr. Kammersgaard maaske ved, fremkommet Kritik over, at det Lovforslag, der er fremsat, er saa pauvert og usselt, som det er, og der er i et Blad, som det ærede Medlem Hr. Povlsen nævnte før, af et Medlem af Menighedsraadsforeningen udtalt, at skal Præsterne bøje deres Hoved og tie til disse Kaar, der bydes dem — jeg tror nu nok, at Bladet har misforstaaet Sagen noget —, saa skal i hvert Fald Menighedsraadene ikke tie. Menighedsraadene repræsenterer Befolkningen og repræsenterer dem, der skal betale de folkekirkelige Udgifter. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem Hr. Kammersgaard skal være noget mindre bekymret — det er i hvert Fald jeg —, hvis denne Afbødning skulde ske for denne Gruppe af Præsters Vedkommende, for det er ikke blot en Præst, som i Øjeblikket er Kirkeminister, der har ønsket at afbøde Nedsæringen for sine tidligere eller, om De vil, nuværende Kolleger, men det er Befolkningen selv, der mener, at noget maa der gøres, og som, hvis ogsaa disse Præster fulgte Nedsæringens almindelige Linie, vistnok vilde sige, at det var en Uret overfor dem, større, end de burde lide. Jeg har fuldt ud Syn for den Vanskelighed, Præsterne har i deres Arbejde med Mennesker, og jeg forstaaer saa godt de Betragtninger, der i saa Henseende kan gøres gældende, selv om jeg ikke mener, at Eksemplet med Ledvogteren ubetinget og umiddelbart kan overføres; hvis i det hele taget Lønplacering har nogen Mening, kan det ikke ubetinget overføres. Jeg har Syn derfor, men jeg tror ikke, man skal nære saa stor Bekymring; selv om disse Lovforslag skulde vinde Rigsdagens Velvillie og blive ophøjet til Lov, tror jeg ikke, de vil lægge nogen ny Sten paa Præsternes Vej til Befolkningen, og

at der ikke skal lægges saadanne Hindringer for deres Arbejde, er fremfor alle Ønsker i mit Sind mit første.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Kammersgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Kammersgaard: Jeg skal ikke yderligere forlænge Debatten, men vil kun nedlægge en mild Protest imod en vis Passus i den højtærede Kirkeministers sidste Tale, denne, at Menighedsraadene repræsenterer dem, der betaler Udgifterne. Jeg kan ikke erkende Rigtigheden af denne Udtalelse og af den Grund heller ikke tillægge det Pres, der sker fra Menighedsraadenes Side, saa stor en Betydning, som den højtærede Minister gør. Vi ved jo alle sammen, paa hvilket Grundlag Menighedsraadene vælges, og der ud fra stammer vel den forskellige Opfattelse, man har om hele dette Spørgsmaal, som jeg for øvrigt selv ikke tillægger ringe Betydning.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Henrik Jensen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Folkekirkens Lønningsvæsen udenfor København og Frederiksberg m. m. af 30. Juni 1922.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4991; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 3181).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Henrik Jensen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til det